

INDICKÉ BÁJKY OČAMI SLOVENSKÝCH DETÍ **12. ROČNÍK**

O.Z. Spoločnosť Slovensko - indického priateľstva
v spolupráci s Indickým veľvyslanectvom v Slovenskej republike.
2026

Vo výtvarnej súťaži Indické bájky očami slovenských detí ide o zmysluplné trávenie voľného času alebo využitie témy na školách, ako aj o obohatenie detí o umelecké zážitky a radosť z tvorivosti. Deti spoznajú kultúru Indie, jej pestrofarebnosť, prírodu. Stávajú sa z nich citlivejšie osobnosti k jej obyvateľom. Odporúčame spoločne si prečítať príbeh, porozprávať sa o ňom, o múdrostiach ukrytých v príbehoch a potom sa už len pustiť do kreslenia. Projekt je možné realizovať v školách, centrách pre deti a rodiny, v základných umeleckých školách. Z kresieb sa urobí výstava a najkrajšie kresby odmení indické veľvyslanectvo. Projekt bude ukončený vydaním malej publikácie s príbehmi a najkrajšími kresbami. Veríme, že aj prostredníctvom indických bajok a príbehov zo života indických veľikánov lepšie spoznáte ďalekú krajinu Indiu, ktorá dala celému svetu napr. nulu, alebo šach.

Propozície celoslovenskej výtvarnej súťaže Indické bájky očami slovenských detí pod záštitou Indického veľvyslanectva v Bratislave.

Vyhlasovateľ súťaže: Občianske združenie

Spoločnosť slovensko-indického priateľstva, Jakubovany 211, 032 04 Liptovský Ondrej
slovindia@slovindia.sk, 0908 481 898, www.slovindia.sk

Autor	PhDr. Anna Galovičová
projektu:	PhDr. Anna Galovičová
Odborní garanti:	MgrArt. František Chudoba

Cieľ súťaže: Rozšíriť si poznatky o indickej kultúre, o živote a spôsobe myslenia jej obyvateľov, dejinách a tradíciách zameraných na ochranu života, dôležitosť vzájomnej pomoci a na to, že sa nám dobré skutky v budúcnosti vrátia. A tiež prečo je dobré počúvať múdrych a dobrých ľudí.

Téma:

Indické bájky.

Termíny:

Vyhlásenie súťaže – 1. marec 2026

Uzávierka súťaže – 12. jún 2026

Vyhlásenie víťazov – 18. jún 2026

Odovzdávanie cien – september 2026 (začiatok októbra), po dohode s účastníkmi spoločne vyberieme termíny)

Miesto: Liptovský Mikuláš a Bratislava

(Možnosť výberu podľa bydliska účastníkov ako minulý rok.)

Podmienky súťaže:

Do výtvarnej súťaže budú zaradené výtvarné diela vo formáte A3. Každé musí byť čitateľne označené podľa údajov na prihláške na zadnej strane (prosíme prilepiť).

Odporúča sa maľba, kresba, grafika, kombinované techniky. (Odporúčame nepoužívať ozdoby ako sú: guľičky, glitre atď., nakoľko sa odlepujú už počas doručenia poštou a výtvarné diela sú tým pádom znehodnotenú a nepoužiteľné.)

Z výtvarných prác bude zrealizovaná výstava v Liptovskom Mikuláši/Bratislave za účasti autorov a autoriek kresieb a indického veľvyslanectva. Autori/-ky ocenených výtvarných prác budú odmenení vecnými cenami a diplomom. Výtvarné práce budú použité v záverečnej publikácii.

Prihlásené výtvarné práce sa stávajú majetkom organizátora a budú slúžiť na kultúrno-vzdelávacie, publikačné a výstavné účely.

Vekové kategórie: 3 – 6 rokov; 7 – 11 rokov, 12 - 15 rokov

Kritéria súťaže: Základným kritériom hodnotenia výtvarných prác je ich originalita a umelecká kvalita. Pri výbere prác sa hodnotí najmä výtvarné estetické spracovanie námetu a prístup k téme.

Pre ZUŠ-ky bude vytvorená samostatná kategória. A taktiež vekovo odstupňovaná.

Výsledky súťaže:

Výsledky súťaže budú zverejnené na:

webovej stránke www.slovindia.sk, a Facebooku: Slov India, dňa 18. júna 2026.

Informácia o výsledkoch bude autorom súťažných prác doručená emailom (príp. sms správou.)

Kontaktná a poštová adresa: OZ Spoločnosť slovensko-indického priateľstva

Jakubovany 211, 032 04 Liptovský Ondrej

Zásielku označte textom: „Súťaž“

PRIHLÁŠKA DO VÝTVARNEJ SÚŤAŽE

Meno a priezvisko dieťaťa – žiaka:

Vek dieťaťa – žiaka:

Škola – názov, adresa:

E – mail kontakt:

Meno a priezvisko zodpovedného pedagóga:

Telefónny kontakt:

Podpis ako súhlas rodiča s účasťou v súťaži a zverejneným mena, veku a adresy školy pre potreby vyhlásenia víťazov a vypísania diplomov:

Podpis zodpovedného pedagóga:

Názov príbehu:

Prihlášku si prosím vytlačte, starostlivo a **čitateľne** vyplňte. Nalepte prihlášku na zadnú stranu výkresu. Prosíme Vás o uvedenie takej adresy, na ktorú môžeme poslať vecnú odmenu s diplomom, v prípade, ak nebude možné si ju prevziať osobne.

:-) Ďakujeme.

Na záver chceme popriať všetkým deťom, učiteľkám, učiteľom, vychovateľkám, vychovateľom, rodičom, babičkám, deduškám, ujom a tetám veľa tvorivých nápadov a zároveň poďakovať za pomoc a trpezlivosť pri realizácii projektu.

Tešíme sa na vás pri ďalších projektoch a stretnutiach.

Ponúkame Vám možnosť navštíviť naše centrum na Liptove, v Jakubovanoch s možnosťou ubytovania.

Ego destroys

Long, long ago, there lived a king named Satyadharmi. And he was everything his name suggested -good, kind and just. He was also brave and fearless. He always looked after the comforts and needs of his people, protected them from danger, rewarded their good deeds and encouraged all their best efforts. He believed that the law protects those who protect the law – *Dharmo rakshati rakshitah*.

His subjects in turn were extremely loyal, dutiful, hardworking and truthful. There were joy and happiness, contentment and peace, throughout the kingdom. Whenever people met, they sang praises of their good king.

One day, the king felt like taking a walk. He walked in the palace gardens and wandered off into an adjoining jungle. The jungle was cool and beautiful. The king was lost in its many charms. After a long time, he realized that he was hungry and thirsty. He walked into a nearby ashram. Of the sadhu residing there, he asked, "Tell me, Maharaj, which fruits from these trees are to be eaten? Point out to me those which are sweet and juicy and those which are bitter and poisonous so that I may know the difference and eat accordingly."

The sadhu replied, "Friend, you may eat whichever fruit you please. The Goodness of the noble king Satyadharmi is spread all over and you will not find a single bitter or sour fruit anywhere in the kingdom. Long may he live! Why, the bitter neem leaves taste like grapes and the sour tamarind fruit as sweet as a ripe mango - *Dharmo rakshati rakshitah*."

Satyadharmi ate a handful of neem leaves. Lo! They tasted like big, juicy grapes. He ate the tamarind fruit. It was really as sweet as a ripe mango.

The king was very pleased. He went back to the palace full of good cheer and happy spirits. Alas! He became full of himself. The dangerous little seed of ego was planted in his mind. He started thinking, "I am such a good king. Who in the world can equal my glory? Ha! Ha! Ha! It is the glow of my greatness that you see spread all over."

He no longer cared for his people as he used to. He would spend his time eating, drinking, sleeping, indulging in pleasure and merry sport. The city lost its happy air. People were dismayed. There were quarrels and fights. The crop failed. The rains would not come. And still the king continued his life of pleasure and low thinking.

One day, he set out for a walk. And by chance he wandered into same jungle as before. After some time, he came across the same ashram and the same sadhu. Wanting to hear his own praise again, he thumped the sadhu heartily on the back and said, "well, my good man. How are things in the forest? Which fruits should I eat this time? The tamarind or the neem? Ha! Ha!"

The holy sadhu frowned with displeasure and said, "the death-knell has sounded is thinking of kingdom is ruined. Everyone is thinking of leaving this kingdom and going to another. The king has become drunk with his own little self. He no longer cares for his people. There is famine and distress everywhere. There are worms in all fruits. The mango tastes like mud. Life here is no longer worth Living - *Dharmo rakshati rakshitah*,"

The expression on the king's face changed. In a trice his pride left him. Hearing the criticism against him opened his eyes. He became humble. He fell at feet of the sadhu, and said, "I am that wretched sinner, Maharaj. I am the unhappy man who has caused all this sorrow. From a good, virtuous king I fell and became wicked and evil. I was swayed by my wretched ego. Bless me, that I may become a good ruler again and that I may never fall back on evil ways as long as I live."

The sadhu blessed him. Satyadharmi went back, a changed man. He tightened his own discipline. He started taking an interest in his kingdom again. Slowly, the gloom lifted. The trees blossomed again. People stopped quarrel-ling. Crops and fruits were plentiful and sweet. Once again, the king's praises could be heard wherever people paused together in their day's work. *Dharmo rakshati rakshitah!*

Ego ničí

Kedysi dávno žil kráľ menom Satyadharmi. Bol presne taký, ako naznačoval význam jeho mena – dobrý, láskavý a spravodlivý. Bol statočný a nebál sa čeliť nebezpečenstvu. Staral sa o potreby svojho ľudu, chránil ho, odmeňoval dobré skutky a povzbudzoval každého, aby konal čo najlepšie. Veril hlbokej pravde: *Dharmo rakšati rakšitah – Zákon chráni toho, kto chráni zákon.*

Jeho poddaní boli pracovití, čestní a verní. V kráľovstve vládol mier, spokojnosť a radosť. Vždy, keď sa ľudia stretli, spievali chválospevy na svojho dobrého kráľa.

Jedného dňa sa kráľ vybral na prechádzku. Prešiel sa palácovými záhradami a nechtiac sa zatúlal do príľahlej džungle. Bola svieža a plná života. Stromy vrhali príjemný tieň a vzduch voňal zeleňou. Kráľ sa nechal unášať jej krásou tak dlho, až si uvedomil, že je hladný a smädný. Neďaleko zbadal ášram, vošiel dnu a oslovil sádhu, ktorý tam prebýval: „Povedz mi, maharadž, ktoré plody z týchto stromov by som mal zjesť? Ukáž mi, ktoré sú sladké a šťavnaté a ktoré sú horké a jedovaté, aby som vedel rozlíšiť a podľa toho jedol.“

Sádhu odpovedal: „Priateľu, môžeš jesť akékoľvek ovocie, ktoré sa ti páči. Dobrota vznešeného kráľa Satyadharmiho je rozšírená všade a nikde v kráľovstve nenájdeš ani jedno horké alebo kyslé ovocie. Nech žije dlho! Horké listy nímú chutia ako hrozno a kyslé plody tamarindu sú sladké ako zrelé mango - Dharmo rakšati rakšitah.“

Kráľ si odtrhol za hrst listov nímú a naozaj – chutili ako šťavnaté hrozno. Ochutnal tamarind a bol sladký ako dozreté mango. Satyadharmi sa vrátil do paláca potešený a naplnený radosťou. No práve vtedy sa v jeho srdci potichu usadilo malé semienko pýchy. Začal si myslieť: „Som taký dobrý kráľ. Kto na svete sa môže rovnať mojej sláve? Ha! Ha! Ha! Je to žiara mojej veľkosti, ktorú vidíte všade sa rozprestierať.“

Už sa nestaral o svoj ľud tak ako kedysi. Trávil čas jedením, pitím, spaním, oddávaním sa radovánkam a veselým športom. Mesto stratilo svoju srdečnosť. Ľudia zostali namosúrení. Začali hádky a bitky. Úroda bola biedna. Dažde neprichádzali. V krajine sa usadil nepokoj, no kráľ si to nechcel pripustiť a ďalej sa oddával radovánkam.

Po čase sa opäť vybral na prechádzku a znovu sa ocitol v tej istej džungli. Našiel ten istý ášram a toho istého sádhu. Chcel znovu počuť chválu, a tak ho s úsmevom potľapkal po chrbte a povedal: „Tak čo, priateľ môj? Ako sa darí lesu? Mám si dať tamarind alebo ním?“ Sádhu sa však zamračil a vážne odpovedal: „Odzvonilo dobrým časom. Kráľovstvo je na pokraji skazy. Ľudia chcú odísť. Kráľ sa opojil vlastnou pýchou a zabudol na svoj ľud. Všade je bieda a hlad. Ovocie je plné červov, mango chutí ako blato. Život tu stratil svoju sladkosť. Dharmo rakšati rakšitah.“

Kráľ zvesil hlavu a zbledol. Slová sádhu mu prenikli priamo do srdca a v okamihu z neho spadla pýcha. Padol k jeho nohám a povedal: „Ja som ten úbohý hriešnik. Ja som spôsobil tento úpadok. Z dobrého kráľa som sa stal zaslepený vlastnou pýchou. Prosím, požehnaj mi, aby som sa opäť stal spravodlivým vládcom a aby som už nikdy nedovolil svojmu egu, aby ma zvedlo.“ Sádhu mu požehnal.

Satyadharmi sa vrátil do paláca ako vymenený. Sprísnil vlastnú disciplínu a znovu sa začal zaujímať o blaho svojho ľudu. Konal spravodlivo a pokorne. A krajina sa pomaly začala uzdravovať. Stromy opäť rozkvitli, úroda bola bohatá a ľudia sa prestali hádať. Mier sa vrátil do kráľovstva. A opäť bolo počuť chválu na dobrého kráľa všade tam, kde sa ľudia stretávali pri svojej práci. *Dharmo rakšati rakšitah – Zákon chráni toho, kto ho chráni.*

Sádhu – Svätý muž

Ášram - je miesto, kde ľudia absolvujú duchovné pobyty. Pre veriacich hinduistov je ášram miestom na meditáciu a poučenie sa v duchovných alebo umeleckých záležitostiach.

Ním a Tamarind sú stromy. Nímové listy sú veľmi horké a tamarindové plody zasa veľmi kyslé. Ale oboje sú zdraviu prospešné a hojne sa využívajú v indickej prírodnej medicíne ajurvéde.

Dharmo rakshati rakshitah. (Dharmo rakšati rakšitah)

Význam: Je to výzva k aktívnemu zapájaniu sa do etického života, nielen k pasívnej viere. Ak chránite svoje morálne povinnosti, tieto povinnosti chránia vás. Ak si plníte poctivo svoje povinnosti, tak sa vám to v dobrom vráti v živote.

The Greedy Barber

Once upon a time, there was a barber who worked for a king. He was a good barber, skilled in shaving and very sincere as well. The king, well satisfied with his service, retained him for many years and grew very fond of him. The barber also loved his king and served him with great care. His cottage was on the other side of a small forest adjoining the palace. The barber had to pass through the forest every day to reach the palace and would walk back through it after his duty was over.

One day, the barber was walking home, thinking of his good fortune in having a kind-hearted king as his employer. Suddenly, he heard a voice from nowhere: "O barber, do you want a lot of gold, diamonds, and costly jewels?"

The barber started in fright. This was not the voice of an ordinary human being; it sounded eerie and hollow. His eyes darted in all directions to see where the voice was coming from, but there was no one in sight. He thought it must be some sort of spirit. Frightened, he began running to escape.

"O barber, I am a yaksha. Do you want a lot of wealth, gold, and diamonds?" the voice asked again loudly.

The barber ran faster. The voice pursued him with the same question again and again.

"O barber, do you want jars and jars of gold, diamonds, and precious stones?"

The barber was out of breath, but still he ran even faster. As the voice kept repeating the question, he began to feel tempted. He thought, "Even if it is a spirit offering it, wealth is wealth. Why should I not take it? I am a poor man, and wealth will bring me much happiness." As he kept running, he panted, "Yes, I want... I want a lot of wealth... gold and diamonds!"

By then, he had reached the end of the forest. In great relief, he slowed to a walk as he neared his house and opened the door.

Lo and behold! There stood seven huge jars which he had never seen before. Had the promised wealth already been sent? With a thumping heart, he went near the jars and peeped inside. His head reeled at the dazzling splendor that met his eyes. The jars were filled to the brim with shining gold coins, glittering jewels, and diamonds. He picked up a few diamonds and examined them in the sunlight streaming through the window.

Because of his long years of service in the palace, he knew what real jewels looked like. He could see that all these jewels were genuine and valuable. What luck! Without even asking, all this wealth had come to him, gifted by some unknown being. Surely, he was going to be very, very happy with such riches. He had no children; there were only his wife and himself. With this immense wealth, he would not even have to work.

As he was musing and examining jar after jar, his wife came in from the kitchen. Seeing what her husband was doing, she asked in surprise, "Where did you get these jars? How did you get all those diamonds?"

The barber explained how he had heard the voice in the forest, how he had accepted its offer, and how he had found the jars upon reaching home. “You have been in the house all this while. Did you hear any sound? Someone must have brought the jars in.”

His wife shook her head. She had not heard anything at all. Nevertheless, she was as pleased with the riches as her husband, and together they began examining them carefully. All the jars were full except the seventh one. The seventh jar was only one-fourth full.

The couple looked at each other in dismay.

“What a pity!” the wife exclaimed. “You must have come too soon and disturbed our unknown benefactor. You ran unnecessarily. Had you walked slowly, the invisible being would have had time to fill this jar as well.” She sighed unhappily. “That is why they say, ‘Slow and steady wins the race.’ You were too fast.”

Her reasoning seemed sound to the barber.

“Yes,” he admitted ruefully, “I did run fast. It must have been hard for him to carry all the jars here and fill them one by one. Had I walked slowly, the seventh jar would have been full too. How unfortunate we are!”

Sighing, he wept and blamed himself again and again. His wife also shed tears and wailed, “How unlucky we are! Our unknown benefactor ought to have warned you not to return too soon. Oh, why did he not tell you to wait for some time before coming home?”

Thus, they grieved over this loss until evening. By that time, they had reached a decision.

“Let us gather enough money to buy gold and diamonds and fill the empty jar!” they said.

The barber then went to the king and begged, “O King, we are poor and can hardly make both ends meet. May I request you to increase my salary?”

The king was surprised. He knew the barber had no children and that his salary was more than sufficient for his needs. Still, as it was the first request made by his favourite barber, the king agreed to double his salary. The barber was delighted.

But at the end of six months, they still did not have enough to fill the seventh jar.

The barber again approached the king and requested another increase in salary. The king was puzzled. A second raise within six months! What was he doing with all this money?

Looking at him long and shrewdly, the king asked, “Another raise? In all your years of service, this is the first time you have asked for more money. Are you filling the seventh jar of the *yaksha*?”

The barber was stunned. That was exactly what he was doing. How could the king know about the *yaksha* and the seven jars? Troubled by these thoughts, he told the king the whole story.

The king looked at him with pity and said, "I suspected something of the sort. Otherwise, why should you, once a happy and healthy man, be reduced to a pale and miserable shadow of yourself? Do you think the *yaksha* gave you all this wealth for you to enjoy? He gave it mischievously, to destroy you with anxiety and greed. The six jars of gold are more than enough to last you and your wife a lifetime. But you will never be satisfied with what you have. You will worry about what is missing in the seventh jar. The *yaksha* knows how greedy the human mind is. He gave you the seven jars only to ruin you both. Can you not see how you have suffered ever since you received these riches?"

The truth of what the king said went home and in a sudden flash the barber understood what had happened. He knew that he had lost his sleep, peace, contentment, health and joy last six months. It wouldn't be long and he himself and his wife died of broken hearts.

He asked the king to help him escape from the *yaksha*'s clutches.

The king said, "If you wish to escape, the only way is to return the jars. He cannot leave them in your house unless you accept them. Once, he asked me too whether I wanted wealth, just as he asked you. Instead of accepting, I asked whether he was offering it for my happiness or my suffering. He did not reply. Since I refused, he could not bring the jars into my palace. Today, when you go home through the forest, shout loudly that you do not need his riches and that he may take back his jars. They will disappear by the time you reach home."

The barber followed the king's advice. As he passed through the forest, he shouted that he did not want the wealth and that the *yaksha* could take it back. When he reached home and opened the door, the seven jars were gone.

This time, the barber did not grieve. A great weight had been lifted from his mind. His peace had returned. When greed left, it took his worries with it. He and his wife were once again happy and content.

Chamtivý holič

Kedysi dávno žil raz jeden holič, ktorý pracoval pre kráľa. Bol to dobrý holič. Zručný v holení a ešte k tomu aj veľmi svedomitý. Kráľ, spokojný s jeho službami, si ho najal na mnoho rokov a veľmi si ho obľúbil. A aj holič mal tiež rád svojho kráľa a slúžil mu s veľkou starostlivosťou. Jeho chalúpka stála na druhej strane malého lesa susediaceho s palácom. Každý deň musel prejsť lesom, aby sa dostal do paláca, a po skončení služby sa cezeň vracal domov.

Jedného dňa sa holič vracal domov a premýšľal o svojom šťastí, a o tom, že pracuje pre tak dobrosrdečného kráľa. Zrazu začul hlas, ktorý akoby prichádzal odnikiaľ: „Ó holič, chceš veľa zlata, diamantov a drahocenných šperkov?“ Holič sa od strachu strhol. Nebol to hlas obyčajného človeka, znel strašidelne a dunivým tónom. Oči mu blúdili na všetky strany, aby zistil, odkiaľ hlas prichádza, no nikde nikoho nevidel. Pomyslel si: „Musí to byť nejaký duch.“ Vystrašený sa rozbehol, aby mu unikol.

„Ó, holič, som *jakša*. Chceš veľké bohatstvo, zlato a diamanty?“ ozval sa hlas znovu, tentoraz hlasnejšie. Holič bežal ešte rýchlejšie. Hlas ho prenasledoval tou istou otázkou znova a znova. „Ó, holič, chceš džbány plné zlata, diamantov a drahých kameňov?“ Holič už lupal po dychu, ale bežal ďalej. Keď hlas stále opakoval otázku, začalo ho to pokúšať. Pomyslel si: „Aj keby to bol duch, bohatstvo je bohatstvo. Prečo by som ho nemal prijať? Som chudobný človek a bohatstvo mi prinesie veľa šťastia.“ Zadýchane zakričal: „Áno, chcem! Chcem veľa bohatstva, zlato aj diamanty!“

Medzitým dobehol na koniec lesa. S veľkou úľavou spomalil a keď prišiel k domu, otvoril dvere. Ajhľa! Stálo tam sedem veľkých džbánov, ktoré predtým nikdy nevidel. Že by to bolo už sľúbené bohatstvo? S búšiacim srdcom sa k nim priblížil a nazrel dovnútra. Zatočila sa mu hlava z toľkého oslnivého lesku, ktorý sa mu naskytol. Džbány boli až po okraj naplnené žiarivými zlatými mincami, trblietavými šperkami a diamantmi. Vzal niekoľko diamantov a prezrel si ich v slnečnom svetle prenikajúcim cez okno.

Keďže roky slúžil v paláci, vedel, ako vyzerajú pravé drahokamy. Bolo mu jasné, že všetky tieto šperky sú pravé a veľmi cenné. Aké šťastie! Bez toho, aby o to žiadal, dostal také bohatstvo darované neznámym duchom. Určite bude s takým majetkom veľmi šťastný. Nemal deti, iba svoju ženu. S takýmto bohatstvom by už ani nemusel pracovať.

Ako tak premýšľal a skúmal džbán za džbánom, vošla dnu jeho žena z kuchyne. S prekvapením sa spýtala: „Odkiaľ máš tie džbány? Ako si získal všetky tie diamanty?“

Holič jej porozprával o hlase v lese, o tom, ako prijal jeho ponuku, a ako po príchode domov našiel džbány. Žena však nič nepočula, že by ich niekto doniesol. Napriek tomu mala z bohatstva rovnakú radosť ako on a spolu ich začali prehliadať. Všetky džbány boli plné, okrem siedmeho. Ten bol naplnený len do jednej štvrtiny. Manželia sa na seba sklamane pozreli.

„Aká škoda!“ zvolala žena. „Prišiel si príliš skoro a vyrušil si nášho neznámeho dobrodinca. Nemal si bežať. Keby si kráčal pomaly, neviditeľný duch by mal čas naplniť aj tento džbán.“ Smutne si povzdychla. „Preto sa hovorí: pomaly ďalej zájdeš.“

„Áno,“ priznal ľútostivo, „bežal som rýchlo. Muselo byť pre neho ťažké nieť sem všetky tie džbány a naplniť ich jeden po druhom. Keby som kráčal pomaly, aj siedmy džbán by bol plný. Akí sme len nešťastníci!“

Vzdychol si, plakal a znova a znova sa obviňoval. Jeho žena tiež ronila slzy a nariekala: „Aká to smola! Náš neznámy dobrodinec ťa mal varovať, aby si sa nevracal príliš skoro. Ach, prečo ti nepovedal, aby si s príchodom domov ešte chvíľu počkal?“

Takto smútili nad touto stratou až do večera. Dovtedy však dospeli k rozhodnutiu. „Našetrime dosť peňazí na kúpu zlata a diamantov a naplníme prázdny džbán!“ povedali.

Holič potom išiel ku kráľovi a prosil: „Ó, kráľ, sme chudobní a ledva vyžijeme. Smiem ťa požiadať o zvýšenie môjho platu?“

Kráľ bol prekvapený. Vedel, že holič nemá deti a že jeho plat mu viac než postačuje. Keďže to však bola prvá žiadosť jeho obľúbeného holiča, kráľ súhlasil so zdvojnásobením jeho platu. Holič sa zaradoval. No ani po šiestich mesiacoch však nemali dosť peňazí.

A tak holič požiadal kráľa o ďalšie zvýšenie platu. Kráľ sa naňho dlho a prenikavo pozeral a spýtal sa: „Ďalšie zvýšenie platu? „Plníš azda siedmy džbán *jakšu*?“ Holič zostal ohromený a rozpovedal mu celý príbeh.

Kráľ mu povedal: „*Jakša* ti nedal bohatstvo, aby si si ho užíval. Dal ti ho, aby ťa zničil chamtivosťou. Šesť nádob ti stačí na celý život. No ty sa trápiš kvôli siedmej. Ľudská myseľ je už raz taká, chamtivá – a ty si sa stal jej obeťou.“

Pravdu o tom, čo kráľ povedal si holič uvedomil pokiaľ prišiel domov a v náhlom záblesku pochopil, čo sa stalo. Vedel, že za posledných šesť mesiacov stratil spánok, pokoj, zdravie a radosť. Onedlho on sám aj jeho žena zomrú na zlomené srdcia. A tak požiadal kráľa o pomoc.

„Ak sa chceš vymaniť z jeho pazúrov, jediný spôsob je vrátiť džbány. Nemôže nechať džbány v tvojom dome, pokiaľ ich nechceš. Raz sa ma tiež *jakša* spýtal, či chcem bohatstvo, rovnako ako sa spýtal teba. Namiesto toho, aby som ho prijal, som mu položil protiotázku, či mi ponúka bohatstvo pre potešenie alebo pre moje utrpenie. Neodpovedal. Keďže som jeho ponuku neprijal, nemohol mi priniesť džbány do paláca. Dnes, keď pôjdeš domov cez les, nahlas zakrič, že jeho bohatstvo nepotrebuješ a že si môže vziať späť svoje džbány. Všetky zmiznú, kým prídeš domov.“

Holič poslúchol kráľovu radu. Ako prechádzal lesom, kričal, že nechce bohatstvo a že si ho *jakša* môže vziať späť. Keď prišiel domov a otvoril dvere, sedem džbánov bolo preč.

Tentoraz už holič nežialil. Z jeho srdca spadlo veľké bremeno. Vrátil sa mu pokoj. S odchodom chamtivosti odišli aj jeho starosti. On i jeho žena boli opäť šťastní a spokojní.

Jakša – démon chamtivosti

Slovenský preklad je upravený a nie je teda doslovným prekladom.

India môže prísť aj k Vám !

Ponúkame vám možnosť uceleného bloku prezentácie Indie. Deti sa dozvedia o Indii, vyskúšajú si rôzne indické oblečenie a zažijú neobyčajné skúsenosti.

Info:

slovindia@slovindia.sk

0908 481 898

Otázky, ktoré môžete použiť pri besedách o Indii:

V akej krajine sa odohráva príbeh?

Na akom kontinente sa krajina nachádza? Akej

farby pleti sú jej obyvatelia?

Aké farby má ich vlajka? Aké

hry sa vynašli v Indii?

Na akých hudobných nástrojoch sa hrá v Indii? Ako sa

volá ich posvätné zviera?

Ako by ste cestovali do tejto krajiny? Koľko by

vám trvala cesta?

Aké veľhory sa nachádzajú na severe krajiny, aké more obmýva západné a aký oceán východné pobrežie krajiny?

15. august - Deň nezávislosti.

India získala nezávislosť tento deň v roku 1947. Ak by ste iniciatívne chceli urobiť nejaké podujatie k tomuto výročiu, budeme radi ak budeme môcť prísť ku vám a obohatiť vaše podujatie, alebo nás môžete informovať mailom, poslať fotografie.

